

Bėgančio laiko keliu...

Jau...Ar matai, ar girdi, ar jauti? kažkas nematomas liečia medžius, žolynus – net debesis. Ramybė aplink tave ir virš galvos... Nesklando ir nekalena gandrai, saulė glosto vystančius, ruduojančius žolynus, bet atolai dar skleidžia žalumą, dar tomos vaiskios ir žavios. Gražu...

Pagaukime šitą bėgančio laiko laikinumą, prisijaukinkime nebyliai, bet taip iškalbingai kalbančią rudenėjančią tylą, susemkime į akis gamtos spalvas, kad užtektų to gerumo ilgiems ir liūdnokiems rudens vakarams, piktai žiemai... ir būsime geresni.

Šešėliai prie slenksčio
o man nebaugu
šildo kojas akmuo
nuplautas išėjusių
nuoskaudom
ieškau savęs
rytdienos būtyje
ir iš naujo grįžtu
kur jau takas
užžėlęs.

Vasilijus Trusovas